
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

ZSOLTÁR 119 - XII/B.

Zsoltár 119, 89-96

2015. 01.01

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Jób könyve 5,17-27

Imádkozzunk: Hódoló szívvel magasztalunk, Mennyei Atyánk, ennek az új esztendőnek első napján, és köszönjük, hogy összehívtál bennünket dicsőítésre, dicséretmondásra, hálaadásra, és segítség kérésére. Köszönjük, hogy most is Igéd világosságában tekinthetünk előre és kérhetjük megsegítő kegyelmedet. Köszönjük, hogy ha felidézzük a mögöttünk levő időket, korokat, tanácsaidat, segítségedet, útvezetésedet, minden szabadításodat, akkor csak hálás szívvel gondolunk arra, hogy ígéretedhez hűségesen velünk leszel az elkövetkezendőkben is, és mi boldog bizalommal reménykedhetünk és kérhetünk: ne távozz el tőlünk, segíts meg bennünket. Így kérjük most Szentlelked megsegítő kegyelmét, így kérjük Igéd világosságát, így kérjük ígéreteidet, buzdításaidat és megbátorító szavadat. És így ajánljuk készségesen, hálával magunkat arra, hogy tanácsod, igazságod, bizonyosságod és szent törvényed szerint járjunk és éljünk. Küld el hát Szentlelkedet, áldd meg közösségünket, istentiszteletünket, tanácsold, bátoríts, buzdíts bennünket. A mi Urunkért, Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg minket. Ámen

Textus: 119. zsoltár 89 - 96. vers

Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben.

Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod te erősítetted meg a földet és áll az.

A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert minden, a mi van, te néked szolgál. Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elvesztem volna az én nyomorúságomban.

Soha sem feledkezem el a te határozataidról, mert azok által elevenítettél meg. Tied vagyok, tarts meg engem, mert a te határozataidat keresem.

Vártak rám a gonoszok, hogy elveszessenek, de é bizonyosságaidra figyelek.

Látom, minden tökéletes dolognak vége van, de a te parancsolatodnak nincs határa.

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Már karácsonykor is ezt az Igét olvastam, de csak az első két versét magyaráltam, vagyis némiképpen megszakítottam a zsoltárnak ezt a szakaszát. Ámbár szeretném jelezni, hogy az egész szakasz, a 89. versőtől a 96. versig egybe tartozik, egy mondandója, egy üzente van. Viszont két részben is lehet üzenetéről hallani. Karácsonykor az angyali énekhez kapcsolódva azt mutatta meg a zsoltár szava, hogy mi az, ami örökre megmarad, hogy miképpen teljesítette be Isten dicsőségét és az embernek békességet hozó szeretetét. De ennek során ráláttunk arra is, ami múlandó, ami nem marad meg, aminek vége van, elmúlik, — ahogy a zsoltár mondja itt a szakasznak utolsó versében: *látom, minden tökéletes dolognak vége van*, majd hozzát teszi: *de a Te parancsolatodnak nincsen határa*. Így van amikor az örökkévalónak és a múlandónak a határvidékén állunk, és az örökkévaló és a múlandó határvidékén keressük utunkat a múlandóból az örökkévaló felé. Jó erre figyelni ennek az esztendőnek az első napján is. Utat keresünk. Úgy, ahogyan Jób könyvében hallottuk a csodálatos buzdítást: *még a mezők köveivel is frigyed lesz*, ezt ígéri Isten az övéinek. Jóbnak ez a kifejezése egy régi történetet idézett fel bennem. Öcsém mesélte, akinek van egy orvos barátja Tirolban, hogy még kezdő orvosként autóstoppal elment Ausztriába, egészen Tirolba, egy egészen kis faluhoz fent a hegyek között. Lent az országútnál várta a barátja, majd elindultak gyalog fölfelé a hegyoldalra, — de nem volt út. Öcsém, aki afféle síksági ember, hozzá volt szokva ahhoz, hogy toronyiránt kellene menni, igen tapasztalta, hogy hol erre, hol arra kanyarodtak egy-egy kőnél, sziklánál, hasadéknál irányt váltva. Mikor megérkeztek, megkérdezte, honnan tudta, hogy merre kell menni? A barátja azt felelte, hogy aki jártas erre, az tudja, hogy melyik kő mit mutat, mert ott csak kőtől kőig kell menni. Így ami idegennek járhatatlannak tűnik, az mégiscsak járható.

Hogyan találunk mi minden dolog végétől utat az Isten tökéletességéig, amelynek nincsen határa? Talán úgy, ahogy a zsoltáros ezt most feltárja számunkra. Leginkább idői értelemben kell használnunk ezt a szót, hogy vége. Igen, egy útnak is lehet vége, az igyekezeteknek is van vége, minden meghatározottságnak megvan a határa és a vége. Ám Isten igéje leginkább idői értelemben használja ezt a szót. Vége van egy évnek. Éjfélkor ezt mindenki hallhatta, elpe-tárdázták itt a fővárosban is. Vége van egy korszaknak, vagy vége van valami tervnek, elhatározottságnak, eltökéltségnek. De rögtön hozzát teszi a zsoltáros: Isten parancsolatainak nincsen határa. És ezen azt érti, hogy általában is végére mehetetlen az, amit Isten az Ő parancsolataiban kinyilatkoztatott. Erről szól jórészt a 119. zsoltár. Megszámoltam, 23-szor mondja: parancsolataidon tűnődöm, parancsolataidban hiszek, parancsolataidon elmélkedem, parancsolataidat próbálom megérteni... Nem ér ki Isten parancsolataiból.

De egész konkrétan is azt tapasztaljuk, hogy Isten újra meg újra tágasságot ad nekünk parancsaival. Aki felismeri Isten szavában, Isten útmutatásában,

igéjében, jeleiben, mondjuk ki bátran, nekem szóló, személyesen szóló parancsában útmutatását, tanácsát, annak Isten már meg is megmutatta az utat. Ott, ahol magunktól eltévedünk, vagy kezünket széttárva megállunk, és nem tudjuk, hogyan menjünk tovább, hogyan találjunk a múlandóból az örökkévalóhoz (már pedig oda kell találnunk, hiszen ez az élethivatásunk!), ott Isten új lehetőséget nyit, és új szakasz kezdődik. Lehet, hogy ebben az esztendőben, lehet, hogy egy napban, lehet, hogy egy órában. Továbbá, azt is látjuk, hogy a zsoltáros ezt tapasztalatból mondja, — mert sokat elmélkedett Isten parancsolatain, engedelmeskedett Isten parancsolatainak, és aki engedelmeskedik Isten parancsolatainak, bizonyosságának, parancsának, annak az, ami emberi tapasztalat szerint lezáródott már, még sincs lezárva. Olyan helyzetet vázol itt fel a zsoltáros, ami valami sürgetősséget is kifejez, márpedig amikor sürgősséggel vagyunk, könnyen elvétjük az utat. Ez egyfajta feszültséget jelez. Azt mondja: ellenségeim feszülten várták-lesték, mikor lesz végem. Így mondja: vártak rám a gonoszok, hogy elveszítsenek, lesték a pillanatot, mikor tévesztem el az utat, lesték a pillanatot, mikor érek végére a lehetőségeimnek, lesték az alkalmat, mikor keríthetnek be körbe. De azt mondja: én mindeközben Isten bizonyosságaira figyeltem, és abból értettem meg, hogy még ez a szorongató veszedelem is elmúlik.

Hiszen, amikor azt mondja, hogy minden tökéletes dolognak vége van, nehéz szót állít elénk: tökéletes. Űgy is lehetne ezt fordítani: elhatározás, eltökéltség, az, aminek látjuk az elejét és végét, terv, - de bárhogy is: mindennek vége van. Még az ellenem szótt veszedelemnek is vége van. De nagy dolog ez, testvérek, ha az ember egyszer csak azt élheti észre, hogy szorongattak, bekerítettek, rám nehezedett a sürgetősség, kapkodni és hibázni kezdtem, eltévesztettem mindent, — és mégis, a nyomorúságnak is vége lett. De nem magától. Mert Isten az, aki újra meg újra új időt ad nekem. Ha Amerikában lennék, akkor úgy mondanám, hogy adott egy új esélyt. De itt nem esélyről beszél, hanem útról. Mitöbb, fölfedezzük, hogy Isten ezt az utat már elrendezte, ezt az utat számunkra eltervezte, ennek az útnak az irányát már korábban kijelölte. Ezek azok az isteni határozatok és döntések, amelyek – ahogy mondja itt a zsoltáros – újra meg újra megelevenítettek engem.

És itt kiált fel a zsoltáros erős szóval, mély vallomással: Tied vagyok! Amikor Wojtyła krakkói érseket pápává választották, ő szokás szerint, válaszott egy jeligét. Az övé ez lett: *Totus Tuus*, teljesen a Tiéd. Űgy magyarázták ezt a pápa életének ismerői, hogy a német megszállás alatt, amikor még fiatal szeminarista volt, a szorongató helyzetben ő újra meg újra elővette egy középkori misztikus elmélkedéseit, amelyekben újra meg újra visszatér ez a mondat: a Tiéd vagyok, teljesen a Tied vagyok. Teljes önátadásról szóltak ezek a szavak, és ez olyan megerősítő volt a számára, hogy amikor nagy méltóságra emelkedett, ezt választotta jeligének. De az a középkori misztikus nyilván a 119. zsoltárból vette ezt az ígét, itt halljuk: a Tiéd vagyok. Tuus sum ego, ments meg engem, tarts meg engem.

Ez a vallomás, Tied vagyok, igen erősen ellentmond a mai ember gondolatának, és kívánnám, hogy adjon Isten nekünk olyan új esztendőt, olyan új időt, olyan új lehetőséget, hogy ne kelljen majd soha többet mondani, hogy *a mai ember*. Ne kelljen azt mondani többé, hogy a mai ember másképpen gondolkodik. Bárcsak tudnánk azt mondani, hogy a *régi* ember valamikor másképpen gondolkodott, valahogy így: a magamé vagyok, az önmagamé vagyok, megcsinálom önmagam, a magam életét... De jó lenne akár csak önmagunkról elmondani, hogy ez volt az én régi emberem, a régi énem, aki így gondolkozott: a magamé vagyok. Ám az új ember, akinek Isten utat nyitott, akinek Isten véghetetlen szabadságot adott, ezt mondja: *a Tied vagyok*.

Szinte egészen tárgyias az a viszony, amit a zsolttáros itt megjelöl, tulajdonviszony ez: Te teremtettél, Te formáltál, Te alkottál, Te tanítottál, Te hordoztál, Te tanácsoltál (ezek a szavak mind-mind a 119. zsolttárból valók!), Te adad az új időt, – mentsd hát meg kezed alkotását. Én a Tied vagyok, ments meg engem. Ez a megmaradás Igéje.

És azt is kívánom, testvérek, hogy ebben az esztendőben, nehéz pillanatokban, nehéz órákon, amikor utat keresünk, és nem tudjuk, merre induljunk, vagy úgy érezzük, körbe vagyunk kerítve, amikor szorongtat a saját helyzetünk, akkor a megmaradás Igéje, ez: a Tied vagyok, szólaljon meg újra meg újra a szívünkben! Mert messiási Ige ez, szabadító Ige. *Tied vagyok, ments meg engem*. Hogy mondja az 50. zsolttár? Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és én megszabadítalak téged és te dicsőítesz engem. Objektív, szinte tárgyias, mintha azt mondaná: ne hagyd elveszni Uram azt, ami a Te tulajdonod, légy jó gazdája annak, ami a Tied. Márpedig én a Tied vagyok. Vannak a zsolttárokban olyan felkiáltások, amelyek egészen különleges helyzetet vagy érzületet fejeznek ki. Jób könyvében is megtaláljuk ezt, ezért is olvastam a lekción onnan, hogy emlékeztessen bennünket. A tudósok ezt ártatlansági helyzetnek nevezik. De mondhatok mást is. Itt, a Budahegyvidéki gyülekezetben minden vasárnap elénekeljük a Himnuszt. Ez is ártatlansági helyzet. Másutt azonban sokan megütköznek, fölháborodnak, súlyos teológiai vitát indítanak, s jelzik, nem akarják a Himnuszt énekelni, mert van benne egy mondat: megbűnhődte már a nép a múltat s a jövőndöt... Igen, a múltat, azt talán meg lehetett bűnhődni, de a jövőndöt hogy lehet előre megbűnhődni? Csakhogy egyszerű ennek a sornak a magyarázata. Kölcsey Ferenc is olvasta eleget a Bibliát, jó református volt, és ismerte ezt az úgynevezett ártatlansági helyzetet, vagy érzetet. Olyan nagy a nyomorúság, olyan nagy a veszedelem, annyira ránehezedik Isten népére Isten haragja, ítélete, bűne ellen felgyulladt rettenetes indulata, hogy nem tud másként felkiáltani a zsolttáros, csak így: Uram, tekints rám, mert amivel sújtasz, az felette nagy és súlyos, már szinte a jövőt is megbűnhődtük, olyan nagy rajtunk Istennek az ítélete. Ritkák ezek a fölkiáltások. Emlékeztetek újra Jóbra, aki tiltakozik, amikor a barátai magyarázzák neki, hogy megérdemli, amit Istentől kapott. Nem volt bűnös? - akkor azért érdemli, mert büszke volt arra, hogy nem volt bűnös. Nem volt büszke?

– akkor azért érdemli, mert eljátszotta, hogy milyen szerény és alázatos. De hányszor fölkiált Jób: hiszen ártatlan vagyok, nem érdemlem! Pedig, tudja ő, hogy bűnös, tudja, hogy eltévedt, tudja, hogy megérdemli, mégis, nem tud másképp fölkiáltani.

Most a zsoltáros egy másfajta helyzetet mutat meg, én ezt elneveztem: tulajdonosi helyzetnek. A Tied vagyok. Olyan nagy a szorongás, annyi a végesség, annyi minden a végére ér, egészen pontosan: *minden* a végére ér, még az is, ami tökéletes. S leginkább ez fáj, hogy ha valami tökéletes és a végére ér. Mert szeretnénk azt meghosszabbítani, szeretnénk benne megmaradni, és mégis elérkeztünk egy falhoz, egy bezárt ajtóhoz, egy határponthoz, ahonnan nincsen tovább és nem tudjuk, hová-merre menjünk. Fölkiált a zsoltáros: Uram, Te, aki örökkévaló vagy, Uram, akinek ígéje örökké megmarad a mennyben, Uram, Te, aki hűségedre alapítottad a földet, lásd, én a Te tulajdonod vagyok, – ments meg engem! Mentsd meg a tulajdonodat. Idézzük a zsoltárokat. De sok esetben kiált fel a zsoltáros: miért vetsz el minket Urunk örökre, miért fordultál el tőlünk, meddig vagy még távol éntőlem, mikor térsz hozzám vissza? Uram, a Tied vagyok – sürget a zsoltáros – *ments meg engem*. De azért tudja ezt ilyen bátor szívvel mondani, mert azt is mondja: *nem feledkezem el*, vagyis emlékezem. Emlékszik valamire és ezért megfordítva is tudja az ígét mondani. Emlékezik a zsoltáros Istennek a tanácsaira, parancsolataira, bizonyságaira, törvényére, emlékezik Isten határozataira, és emlékezik arra, hogy Isten ezekkel a határozataival elevenítette és újíttotta meg őt.

Vagyis, ha lehet, akkor ebben az esztendőben mondjuk ki megfordítva is ezt a tulajdonosi viszonyt, éljük meg ezt az ártatlansági helyzetet, mégpedig ilyen módon: *megszabadítottál, ezért a Tied vagyok*. Még a szép Szcenci Molnár fordításban is így énekeltük a zsoltárban: ments meg engem, mert a Tied vagyok. De ez teljesen az evangélium, a hit igazi mélysége, az Isten abszolút jövőjének a megnyílása előttünk, ha fordítva tudnánk mondani: megmentettél, ezért a Tied vagyok. Vagy így: Tied vagyok, mert megmentettél. Hadd legyen, kedves testvérek, ez a mi mostani esztendőnk egy nagy belső történétté, egy belső történet az ebben való megerősödésben: megszabadított az Úr, *tehát az Övé* vagyok. S talán ez az oka, hogy a régiek így fordították a szakaszt: *határozataidról meg nem feledkezem...*, non obliviscar justificationes tuas, határozatok: *justificationes*, azaz igazságot adó isteni döntések. Uram, a Te kinyilatkoztatásaid, megigazító, kegyelmes döntéseid, Jézus Krisztusban elvégzett szabadításod megszabadítottak meg engem, ezért vagyok a Tied.

Így buzdít erre bennünket Pál apostol a Korinthusi levélben: *avagy nem tudjátok-e, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, melyet Istenről nyertetek? Avagy nem tudjátok-e, nem a magatoké-é vagytok, nem áron vétettek meg. Dicsőítétek azért az Istent testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.* – *Megszabadítottál, a Tied vagyok.*

Kedves testvéreim, mint minden évvel, ezzel az esztendővel is úgy érezzük, hogy átléptünk egy határt, fordultunk egyet egy jelző kőnél, kinyitottunk egy ajtót. Boldog az az ember, aki Isten időt teremtő, szabadságot hozó, megmen-

tő világába lép be, abba a világba, amelynek nincsen határa. Látom, minden tökéletes dolognak vége van, látom minden, amit az ember eltökélt, határos valamivel, látom, minden, minden, amit az ember elhatározott, eltervezett és végbevitt és a maga szemében tökéletesnek tart, annak vége van, de a Te parancsolataidnak nincsen határa. A Tied vagyok, ments meg engem. Megmentettél, ezért a Tied vagyok. Itt kezdődik Isten gyermekeinek boldog szabadsága. Boldog újat, boldog újesztendőt, boldog új életet, mindannyiunknak! Ámen

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, az eszünkkel tudjuk, hogy minden a Tied, Téged szolgál, de szeretnénk most, ennek az esztendőnek az első napján szívünk teljességéből kimondani: a Tied vagyok, a Tied vagyunk, mert bennünket, a bűnből, halálból megváltottál, minden nyomorúságtól megszabadítottál, új életet ajándékoztál, bevontál bennünket határozataidnak, igazságodnak, igédnek és ígéreteidnek véghetetlenül tágas világába, melynek nincsen határa. Mi múlandók vagyunk, mégis szívünkben ott a boldog bizonyosság, hogy örökkévalóra hívtál meg bennünket. Segíts, hogy ne tévesszük el az utat, tanácsolj, hogy mindig feléd igyekezzünk, buzdíts, hogy soha meg ne lankadjunk, és erősíts Szentlelkeddel, hogy igaz szeretetben, boldog hitben és erős reménységben járjunk ezen az úton.

Így kérünk Mennyei Atyánk, oltalmazó hűségédért, – önmagunkért, szeretetünkért, családtagjainkért, rokonainkért, barátainkért. Kérünk minden keresztyénért, különösen a szorongatott helyzetben levőkért. Ők a Tied, ments meg őket. Kérünk Urunk a népekért, Ők a Tied, adj békességet a földön. Könyörgünk az árvákért, özvegyekért, jövevényekért, a szegényekért, nincstelenekért, a kicsinyekért! Ők a Tied, tartsd meg és őrizd meg őket. Könyörgünk a hatalmasokért, népek vezetőiért, uralkodókért, döntéshozókért. Ők a Tied, vezesd őket bölcsességre, alázatra, hogy szent akaratod szerint Neked szolgáljanak. Könyörgünk Urunk, hogy Igéd, áldott ígéreted teremjen bő gyümölcsöt ebben az esztendőben is a mi szívünkben. Hozzon vigasztalást, örömet, áldást, békességet. Hisszük Urunk, hogy ez a mi kérésünk nem hiábavaló, hiszen áron vétettünk meg, a mi Urunk Jézus Krisztusunk halála és feltámadása árán, az Övéi vagyunk, és ha az Övéi vagyunk, akkor a Tied. Őérette kérünk, hallgass meg bennünket. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU